

ffe naturlige Consequents været, hvad man oprindelig ikke har tænkt sig ved Lovens Udgivelse, at dette Forhold i Tidens Løb i det Væsentlige er blevet forandret saaledes, at der allerede efter faa Aars Forløb er fremkommet en Forskjel i Bestatningsforholdene. Der kunde derfor formeentlig have været Grund til allerede efter 5 eller 10 Aars Forløb at omregulere denne Skat, og der er nu saameget mere Grund til at foretage en Omregulering, eftersom der nu er forløbet, 60 Aar, siden denne Forordning udkom, og den desuden ligger af flere Inconsequentser, som jeg imidlertid ikke her skal opholde mig ved.

Den anden Lov, som her er Tale om, er Loven af 20de Juni 1850 om Rigningskatten. Naar man gjennemlæser hele denne Lov og dens Actstykker, navnlig alle de Pittinger, der ere faldne saavel heri Thinget, som ogsaa fra den daværende Regjerings Side, saa maa man erkjende, at der gennem hele Loven gik en alvorlig Villie efter at lade Enhver ssee sin Ret; jeg troer ikke, at dette kan være nogen Tvivl underkastet. Hele Lovens Tendents gaar ud paa ikke at forrykke de bestaaende Skatteforhold; det er det Princip, man har lagt til Grund. Som bekjendt er Loven væsentlig et Supplement til Loven om Hartkornets Egalisation, og Loven af 20de Juni 1850 er derfor ikke Andet end en simpel Convertering af de bestaaende Skatter, som man fandt det beqvemt og hensigtsmæssigt at slaae sammen og opkræve under Eet, istedetfor at opkræve dem under mange forskjellige Former og med megen Besværighed, hvad Beregningen angaaer. Der fremkom vel under Forhandlingerne dengang Klager over Prægravation, idet der nemlig var en Rigsbogsmand, der opstillede en Beregning for, at Kjøbstæderne allerede dengang skulde være prægraverede. Forsamlingen i sin Heelhed, ligesaa lidt som Udvalget, gik imidlertid ind paa denne Anstuelse, der desuden dengang bekæmpedes af Finantsministeren, og jeg troer, man gjorde Ret dert, thi paa Sagens daværende Standpunkt kunde man ikke engang rigtig bedømme Prægravations-Spørgsmaalet, om

hvilket man meget rigtig bemærkede, at det var meget farligt at fremkalde, da man ikke gik ud paa at omordne Lovgivningen i det Hele taget med Hensyn til Skattevæsenet, men kun, som sagt, om en Convertering af visse bestemte Skattebeløb til et samlet Rigningsbeløb. Forsaa vidt er jeg ogsaa fuldkommen enig i de Grundanstuelser, der gaae igjennem Loven af 20de Juni 1850; men det har ikke destomindre været mig paafaldende at see, at det, hvad Fleertallet af det da nedsatte Udvalg, hvad Regjeringen havde foreslaaet og hvad ligeledes selve Rigsdagen gik ind paa, alligevel indeholder en Inconsequents, en Mangel, som jeg troer man ikke gjorde sig tydelig nok, dengang den forelaa. Det blev nemlig da bestemt, at man skulde convertere Skatten med det samme Beløb, som tidligere var betalt.

Jeg skal tillade mig at nævne dem med runde Summer; det var nemlig for Landet 459,000 Rd., for Kjøbenhavn omtrent 53,000 Rd. og for Kjøbstæderne omtrent 62,000 Rd.; det kommer her ikke saa nøie an paa de enkelte Talstørrelser, som paa at fastholde et Beløb i det Hele. Man erkjendte altsaa, at naar der svarede et saadant Beløb fra Kjøbenhavn, Landet og Kjøbstæderne, saa gik man ikke Noget for nær; men desuagtet opstod der senere, ikke ved selve Loven, men nærmest foranlediget ved sammes Motiver, en Inconsequents i det hele Forhold, idet man navnlig dengang enten ikke havde Tid eller Mod til at afgjøre et Spørgsmaal, som det forekommer mig det havde været nødvendigt dengang at afgjøre, nemlig Spørgsmaalet om, hvem den saakaldte Indquarteringsfond egentlig tilkom. Efter hele denne Fonds Historie at dømmes, er det idetmindste min Overbeviisning, at den oprindelig maa tilhøre Kjøbstæderne og endnu maa betragtes som deres ubestridelige Eiendom. Jeg skal tillade mig at bemærke, at den Anstuelse, jeg her fremsætter, ingenlunde er ny; den blev dengang udtalt af den daværende General-Indquarteringscommission, som paa det Bestemteste fremhævede denne Fond som Kjøbstædernes separate Eiendom.